

Ἄρπαξε τὸ κρεμασμένο γαϊδουρίσιο κεφάλι
 μὲ τὴν τευκεδένια κορώνα.

Καθισμένη πλάγι στὸ πα-
 ράθυρο, ἡ Ζήλιω τραγουδοῦσε
 γυρνώντας τὸ ροδάνι τῆς, ἐνῶ
 κοντά τῆς, σιωπηλῆ καὶ γελαι-
 στή, ἡ Πικρόγολη φάδωνε ἕνα
 μαξιλάρι.

Ἡ Γνώση, συμμένη στὸ
 τραπέζι, ἐξέταξε μὲ τὴν Εἰρη-
 νοῦλα τὸ λογαριασμό τοῦ μά-
 γειρα, καὶ ἡ Βασίλισσα Παλά-
 βω ἔπλεκε σκούφια γιὰ τὴ φα-
 λάκρα τοῦ γερο - Βασιλιᾶ.

Ὁ Πολύκαρπος ἔτρεξε ἴσια
 στὴν Εἰρηνοῦλα.

— Βασιλοπούλα μου, τὸ
 γαϊδουρίσιο κεφάλι ! Ἦλθε ἡ
 ὥρα ! φώναξε μὲ κομμένη φωνή.
 Κανένας δὲν κατέλαβε.

— Ποιὰ ὥρα ; Τί λές ; ρώ-
 τησαν ὅλοι μαζί.

Μόνο ἡ Εἰρηνοῦλα ἐνόησε.
 Σηκώθηκε κατακόκκινη ἀπὸ
 τὴ χαρὰ τῆς.

— Ἦλθε μήνυμα ἀπὸ τὸ
 θεῖο Βασιλιά ; ρώτησε.

— Ναι, Βασιλοπούλα μου,
 ἀποκρίθηκε ὁ Πολύκαρπος.
 Γυρεῖ τὸ Βασιλόπουλο γιὰ
 γαμπρό.

— Τί ; φώναξε ὁ Βασιλιάς.
 Ἡ Γνώση εἶχε σηκωθεῖ καὶ
 παραγμένη ρώτησε :

— Τί ἀποκρίθηκε τὸ Βασι-
 λόπουλο ;

— Νά ἡ ἀπάντησή του ! φώναξε χαρούμενη ἡ Εἰρη-
 νοῦλα.

Καὶ ἀνεβαίνοντας σ' ἕνα скаμνί, ἄρπαξε ἀπὸ πάνω ἀπὸ
 τὴ χρυσὴ κορώνα τὸ κρεμασμένο γαϊδουρίσιο κεφάλι μὲ τὴν
 τευκεδένια κορώνα, τὰ τύλιξε στὸ μεταξωτὸ κοκκίνο μαντίλι
 ποῦ εἶχε φυλαγμένο στὸ συρτάρι τῆς, καὶ ὅλα μαζί τὰ ἔβαλε
 σ' ἕνα πανέρι, ἔραψε ἀπὸ πάνω ἕνα γερὸ πανί καὶ τὰ ἔδωσε
 τοῦ Πολύκαρπου.

Ὁ ὑπασπιστῆς καβαλίκεψε πάλι τὸ ἄλογό του καὶ κατέ-
 βηκε στὸ στρατόπεδο.

Τὸ Βασιλόπουλο πῆρε τὸ πανέρι καὶ τὸ ἔδωσε τοῦ ἀπε-
 σταλμένου τοῦ θείου Βασιλιᾶ.

— Πάρε αὐτό, εἶπε, καὶ δώσε το στὸν Ἄρχοντά σου.
 Μὴν ξεχάσεις νὰ τοῦ ἐπαναλάβεις τὰ λόγια ποῦ σοῦ εἶπα.
 Πήγαινε.

Καὶ γυρνώντας στὸν ἀρχικαγκελάριο τοῦ ἐξαδέλφου Βα-
 σιλιᾶ εἶπε :

— Πῆς τοῦ Ἄρχοντά σου πὼς τὸν εὐχαριστῶ. Δῶρα δὲν
 τοῦ στέλνει ὁ Βασιλιάς ὁ πατέρας μου, γιὰ τὸ Κράτος μας
 εἶναι ἀκόμα φτωχὸ καὶ χρειάζεται ὅλα μας τὰ φλουριά. Μὰ τὴ
 φιλία μας θὰ τὴν ἔχει, καὶ μὲ χαρὰ δεχόμαστε τὴ συμμαχία
 ποῦ μᾶς τιμᾷ. Στὸ καλό.

Χαιρέτησαν βαθιὰ οἱ δυὸ ἀπεσταλμένοι, καὶ πῆρε ὁ κα-
 θένας τὸ δρόμο του.